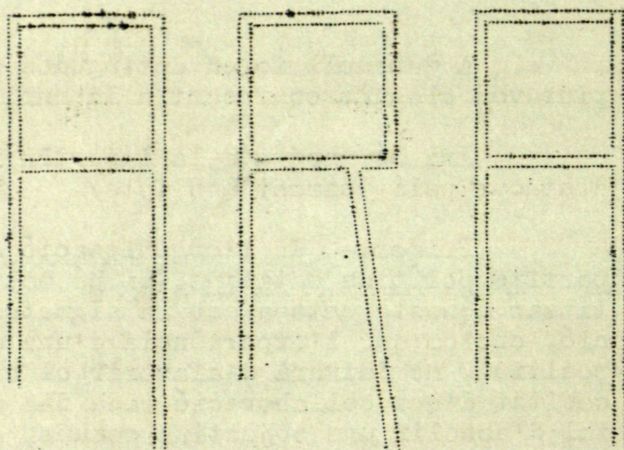
per catalunya
lliure i
socialista

butlletí interior del

FRONT NACIONAL DE CATALUNYA

- Nº 16 - octubre 1967

L'ONZE DE SETEMBRE Els fets de l'onze de setembre d'enguany poden tenir, i segurament tindran, una gran importància pel futur. Amb la col·laboració de tots els partits polítics catalans i de les Comissions Obreres, s'organitzà la manifestació de Barcelona, que reeixí completament.

Unes mil persones aconseguiren agrupar-se i marxar en direcció a l'antic emplaçament de l'estàtua de Rafael de Casanova. En arribar al lloc la policia feu front a la manifestació, que llavors marxà per la Ronda en direcció a la Plaça d'Urquinaona, ara tot cridant "LLIBERTAT", "DEMOCRACIA SÍ, DICTADURA NO". La manifestació arribà compacte fins a la Plaça d'Urquinaona, on la policia carregà violentament contra els manifestants, que en tot moment havien observat una actitud pacífica. Un nucli important dels manifestants es tornà a reagrupar poc després i marxà cap al lloc del monument, cridant com abans. Aquest cop la manifestació fou dissolta allí mateix per noves càrregues de la policia. Després, grups més reduïts tornaren a unir-se, provocant la intervenció de la policia fins a quarts de 10 de la nit.

És Important assenyalar l'actuació de les forces de repressió, doncs si bé la policia es limità a carregar per a dissoldre les manifestacions i el nombre de detinguts no fou molt elevat, cal remarcar que les bandes que en altres ocasions ja havien estat utilitzades, aquesta vegada es distingiren atacant manifestants aïllats sense consideracions d'edat ni de sexe. A més, la seva actuació ha estat més repugnant i criminal que mai, perquè a més de les habituals barres de ferro, en la repressió de l'onze de setembre d'aquest any agrediren a nombrosos manifestants clavant-los ampolles trencades a la cara. Aquestes bandes, organitzades i pagades pel Govern Civil, actuaren sota la direcció i protecció de la policia, i es pogué veure com rebien instruccions dels agents de la Brigada Social, i com en el moment en que algun membre de les bandes es veié acorralat per manifestants que actuaren en defensa pròpia, cridà auxili a la policia armada que immediatament es presentà per ajudar-lo.

Aquesta actitud reflexa, però, la debilitat del Règim enfront de les reivindicacions democràtiques, a les que ja no s'atreveix a fer front amb una repressió directa, i recorre a l'actuació de pinxos a sou del Govern, que malgrat tot, no impedeixen que les manifestacions es produeixin.

A Terrassa, amb la col·laboració de tots els partits polítics que hi tenen base, i especialment amb la intervenció de les Comissions Obreres, es convocà una manifestació a les 8 del vespre a la Plaça Vella. Uns 500 manifestants intentaren agrupar-s'hi, sense aconseguir-ho per la presència de nombroses forces de la policia. Llavors la manifestació es refeu pujant per la Rambla, on fou dissolta per duríssimes càrregues de la policia. Després, encara, petits nuclis de manifestants es reagruparen en alguns barris, i es tornaren a manifestar, sense que la policia intervingués.

A Sabadell foren detingudes sis persones el dia 10, mentre, segons sembla, pintaven slogans convocant a la manifestació.

Ara bé, més que la importància major o menor de les manifestacions, convé destacar políticament dos fets:

Primer.- En l'organització de les manifestacions hi han collaborat tots els partits polítics catalans. Si bé malgrat els nostres desitjos, no s'aconseguí oficialitzar aquesta entesa amb la signatura dels partits a les convocatòries de manifestació, creiem que l'experiència d'una actuació conjunta com aquesta, amb uns resultats positius, no deixarà d'afavorir el clima de diàleg entre tots, i d'evidenciar la necessitat d'una collaboració cada dia més estreta entre totes les forces polítiques per tal d'assolir uns objectius comuns, que en aquests moments, malgrat les diferències, a llarg terme ens haurien d'unir en un organisme representatiu a nivell nacional, capaç de tenir un autèntic ressò en el país, tal com no ens cansarem mai de promoure.

Segon.- La incorporació activa de la classe obrera a les reivindicacions nacionals de Catalunya. Ha estat d'una importància capital l'acord de les Comissions Obreres d'adherir-se a les manifestacions, i la real i destacada (molt especialment a Terrassa) intervenció dels militants de les Comissions Obreres, molts d'ells d'origen no català, com ho demostra el fet que tots els detinguts a Terrassa i la majoria dels de Barcelona i de Sabadell són de procedència no catalana.

El pretès antagonisme de les reivindicacions obreres i nacionals, tant explotat pels enemics d'ambdues aspiracions, sempre ha estat desmentit pel Front Nacional de Catalunya, que considera que la lluita pel socialisme i per la llibertat nacional de Catalunya van indissolublement lligats, com a fets autènticament revolucionaris i progressistes. Creiem que per a construir i consolidar un país amb unes estructures econòmiques i socials justes i progressives no es pot partir d'una base abstracta ni d'un mite imposat per la força de l'Estat espanyol, sinó d'aquesta realitat que és l'existència d'una nació catalana, que ha d'autogovernar-se sense interferències imperialistes de cap mena. I de la mateixa manera creiem que els Països Catalans no seran veritablement lliures fins que per mitjà dels instruments del poder independent, els únics aptes per a la tasca, es dugui a terme una veritable democratització de les estructures polítiques, econòmiques i socials.

L'inici de la incorporació conscient de les masses immigrades a les reivindicacions nacionals catalanes ens encoratja a esperar que aquests objectius de justícia i de llibertat no són ja gaire llunyans.

LA NOSTRA POLÍTICA

Amb aquest títol iniciem una sèrie d'articles que aspiren a ésser un ampli comentari de la política del FRONT en les actuals circumstàncies. Les línies generals d'aquesta política van ésser assenyalades pel Consell Executiu en la seva Declaració del passat mes de gener -ARA nº12- d'acord amb les orientacions del Consell Nacional del FRONT.

1.- En primer lloc, cal generalitzar la lluita contra el Règim.

Sobre aquesta idea, descansa tota la formulació político-tàctica del FRONT en la fase actual. La Declaració i els objectius que en ella es proposen esdevindran una simple manifestació de bons desitjos, si l'existència d'una acció adient no palesa la voluntat seriosa d'aconseguir-los. Resulta evident, àdhuc a risc de redescobrir la mediterrània, que el basament de qualsevol política cal cercar-lo en l'acció i que en ella resideix el valor exemplar que avala la sinceritat dels designis. Definir l'acció equival, gairebé, a definir la política que per ella s'expressa.

Sense pretendre desestimar el valor de les ideologies - l'esforç que el FRONT està fent en aquesta direcció prova el contrari - podem afirmar que en el terreny polític les actituds tenen, per si soles, un valor demostratiu del que manquen les declaracions teòriques que no van seguides dels fets.

Un programa de lluita contra el franquisme servit per una acció conseqüent és, en la mesura que manifesta l'oposició radical a una situació anticatalana, socialment injusta i antidemocràtica, tot un plantejament polític. Mínim, si es vol, però entenedor per a molta gent, especialment per la gent jove, que un sentiment elemental de la catalanitat, de la llibertat, i de la justícia, enfronta al Règim.

Una formulació ideològica correcta, concreta i coherent és el complement i la justificació de la lluita, mai el substitutiu. Direm més: l'eficàcia en la lluita contra la injustícia i el consentiment en els sacrificis que comporta, són el banc de prova insubstituïble per a una ideologia i pels homes que la defensen. Concretant: les possibilitats d'una Catalunya independent, socialista i democràtica existeixen en funció de la combativitat i de l'esperit de sacrifici dels homes del FRONT.

L'encert del Consell Executiu al propugnar la continuació sense defallences d'una política de lluita contra el Règim i reclamar la seva generalització "interessant en ella el major nombre de ciutadans que responguin favorablement a l'exigència "de viure en un estat de dret", és indiscutible: però, cal dir-ho, el compromís que suposa una decisió d'aquest tipus és important, car, un cop adoptada no pot restar limitada a un enunciat teòric. Quedi clar, d'entrada, que en parlar de lluita, el Consell Executiu es refereix a aquelles formes d'actuació escaients a les actuals circumstàncies i que, en una línia de rigorosa i sistemàtica oposició, ens permetin sortir de la clandestinitat i connectar amb l'opinió pública. L'estudi de les modalitats, algunes de les quals apuntem més endavant, creiem que hauria d'ésser objecte d'una profunda i continuada consideració per part de tots els militants.

La tradició del FRONT com a organització de lluita i el seu radicalisme han afavorit l'extensió de la mentalitat activista entre els seus adherits i el fan especialment apte per a dur a terme la política esmentada. La Declaració del Consell Executiu convida a insistir amb renovada fermesa en la via de l'acció, és a dir, a donar al plantejament de les formes de lluita contra el Règim el lloc preferent dins de la nostra activitat política.

2.- Les formes de l'acció.

Pràcticament, totes les forces de l'oposició catalana coincideixen en uns objectius mínims: el restabliment de l'estat de dret que garanteixi les llibertats polítiques i sindicals bàsiques, junt amb l'autonomia de Catalunya. En una primera fase, doncs, ningú va més enllà de la democràcia política. Es tracta de facilitar a una societat escindida des de l'any 1936 el marc de convivència indispensable per a tirar endavant qualsevol empresa política en el món dels nostres dies. Convivència i respecte a les regles del joc, constitueixen les bases d'aquest retrobament, del qual només s'exclouen aquells que per principi neguen el diàleg com a expressió de la vida cívica: feixistes i ultres.

L'adaptació majoritària de les classes conservadores a la fórmula europea del viure polític, és condició indispensable per a la viabilitat de la democràcia en el nostre país i en tot el territori de l'Estat espanyol. Admesa aquesta necessitat, resulta clar que cal trobar els camins per a desvincular les dretes del Règim, al qual, és convenient recordar-ho, encara donen suport.

En un altre article hem parlat de com comencen a esvair-se en determinats sectors de la dreta -minoritaris, ben cert, però representatius- les esperances sobre l'evolució institucional del franquisme cap a formes polítiques més liberals. No és que ens fem il·lusions respecte a la conversió desinteressada de les dretes a la democràcia. Constatem tan sols uns fets certs, que tenen el seu origen en unes realitats indefugibles. Ens referim a la progressiva presa de consciència de l'opinió pública i al pes creixent del context politico-econòmic europeu dins de l'àmbit de l'Estat espanyol; també al nivell de desenvolupament econòmic del país. L'adequació del sistema polític a aquestes realitats és, a la llarga, inevitable i els grups més politititzats del conservadorisme no ho ignoren ni podran deixar de tenir-ho en compte a l'enfrontar-se amb el problema del post-franquisme.

Que la solució del futur cal buscar-la al marge del fantasmagòric ordenament institucional promulgat recentment, és, potser, l'única coincidència de dretes i esquerres, amb la sola excepció dels grups més reaccionaris del Règim. Això no és suficient, però és important. Si anem una mica més enllà, veurem que les discrepàncies sobre l'amplitud de la democràcia i sobre la urgència d'implantar-la, són pregones. L'esquerra veu la democràcia com un ideal a assolir, la dreta com la sortida obligada d'una situació que li ha estat altament favorable i que ella mateixa contribuí a crear i ha adherit durant molts anys. La dreta, doncs, no vol ni pot ésser el motor del canvi. Podríem dir que la dreta preveu un futur inexcusablement democràtic i comença a preparar la defensa dels seus interessos dins d'aquesta línia. Però la conveniència de promoure un canvi de règim només se li farà evident si la pressió de les forces populars, a les quals correspon la iniciativa de l'acció en la lluita contra el franquisme, la posen en l'alternativa d'optar entre el manteniment de la dictadura o la seva substitució.

Mobilitzar l'opinió pública i convertir-la en una realitat operant i oposada al Règim, mitjançant àmplies accions reivindicatives de caràcter no violent, constitueix la tasca fonamental del Front Nacional de Catalunya i de tota l'oposició democràtica, ara i avui.

Jutgem que la comprensió de la proposta d'alternativa política al Règim passa per un procés d'accions parcials i concretes que, tot posant de manifest la naturalesa dictatorial del franquisme, identificaran un poble amb una oposició i un programa. La violència, susceptible de polaritzar de nou la dreta entorn de la dictadura i de diferir llargament la solució del problema, resta exclosa dels nostres plantejaments.

Les campanyes en defensa de la cultura catalana i les suscitades per a democratitzar les estructures sindicals (obreres i universitàries) i professionals, han mobilitzat al seu voltant extensos sectors de l'opinió i han trobat un ressò popular que justifica les majors esperances. Són bons exemples d'iniciatives encertades, dins de la línia assenyalada, i que cal desenvolupar al màxim, tot proposant-ne d'altres que manifestin també el caràcter nacional que correspon a qualsevol reivindicació de base catalana.

La generalització del diàleg entre totes les forces catalanes de l'oposició, que el FRONT propugna, trobarà en la coincidència en la lluita un terreny abonat i, n'estem segurs, desbrossarà els obstacles que puguin existir en ordre a la consecució dels acords mínims per a formar un organisme nacional, col·legiat i representatiu, interlocutor vàlid en relació a l'oposició espanyola i a la de les altres nacionalitats peninsulars. En definitiva, la unitat passa per l'acció.

A B S T E N C I Ó

Davant de la imminència d'una nova farsa del govern, aquest cop les "Elecciones para procuradores en cortes por los cabezas de "familia y mujeres casadas", creiem gairebé innecessari recordar als nostres militants i simpatitzants que l'única postura digna és la del boicot total a les "Elecciones ... etc... etc." Després del cèlebre "Referendum" (on sortiren de sobte dos milions més d'electors, que es tragué de la mànega l'habilíssim ministre de la governació) ha quedat comprovat que el Govern no s'atreveix (ni pot, perquè es necessitaria tot un nou Ministeri de la Repressió per a fer-ho) a sancionar als que no votin. Per tant, és claríssim que a més de ser la sola postura digna, l'ABSTENCIÓ no comporta el menor risc per a ningú.

CONTRA LES FARSES ELECTORALS FRANQUISTES : A B S T E N C I Ó